

Orquestra Universitat de les Illes Balears

- **Violins primers:** Inés Piqueras, Miquel Duran, Apolline Addor, Miquel Comas, Ana Rodrigo, Pep Amengual, Catalina Amengual.
- **Violins segons:** Núria Piqueras, Nico Borga, Marta López-Vivié, Guillermo Moliní, Maria Antònia Ribot, Salvador Rivas.
- **Violes:** Aina Servera, Carlos Rabadán, Xisca Martí, Raúl Delgado.
- **Violoncels:** Aitor Palmer, Sisa Clar, Sara Millán, Estitxu Nanclares, Loreto Fernández.
- **Contrabaixos:** Maria Carrió, Maria Servera.
- **Flautes:** Miquel Gerard Perelló, Rodrigo Tenorio.
- **Oboès:** Clàudia Sánchez, María Francisca Crespí.
- **Clarinets:** Marga Sabater, Carla Pla, Teresa Lázaro.
- **Fagots:** Marina Landa, Dani Fernández.
- **Trompes:** Rodrigo Martínez, Rosa Rodrigo.
- **Trompetes:** Àngel Castelló, Lina Sampol.
- **Timbales:** Ferran Martínez.

ouiborquestra@gmail.com

Facebook (Orquestra Universitat de les Illes Balears)

Instagram ([ouib.orquestra](https://www.instagram.com/ouib.orquestra))
#OUIB

Vicerectorat
de Projecció Cultural,
Universitat Oberta
i Seus Universitàries

Servei
d'Activitats
Culturals

Departament de Cultura, Patrimoni
i Política Lingüística
Consell de Mallorca

Ajuntament d'Inca

Universitat
de les Illes Balears

música

Concert de Pasqua

Orquestra Universitat de les Illes Balears

Activitat
gratuïta

sac.uib.cat

Beethoven i Fauré. El *yin* i el *yang* del Romanticisme

Beethoven (1770-1827), de qui acabam de celebrar el 250 aniversari del naixement, és considerat com la clau de volta, musicalment parlant, entre els segles XVIII i XIX. El Romanticisme neix en ell i té en ell el primer gran referent. Després de la seva mort, el segle XIX musical es veu abocat a una sèrie de fractures que ens duen a parlar dels *romanticismes*, diferenciats per escoles nacionals o per posicions estètiques divergents. Si, com dèiem, Beethoven és la gran porta d'entrada al segle XIX, trobam que hi ha diferents portes de sortida, *alternate endings* en podríem dir, que ens aboquen al segle XX des de diferents angles i visions.

L'OUIB ens presenta avui una d'aquestes possibilitats, la que ens porta des de Beethoven fins a Fauré (1845-1924). Ambdós, romàntics i, alhora, oposats i complementaris. Si Beethoven és la força i la passió, Fauré és la senzillesa. Si el primer és el dramatisme, el segon és la tendresa. Si un és la profunditat, l'altre és la nuesa de la música. Llegint uns adjectius com aquests, hom pot pensar que les posicions de Beethoven i Fauré són irreconciliables, però tanmateix entre dos punts allunyats d'un mapa sempre hi ha un camí que els uneix. El romanticisme ens parla de les persones, de les seves contradiccions, de les seves lluites i conflictes. Talment com en el *yin* i el *yang*, no tot és completament blanc o completament negre. Així, en Beethoven trobarem la llavor de la tendresa que caracteritza l'escola francesa de Fauré, i en aquest s'amaguen les restes de la força i la profunditat que el connecten amb el primer romanticisme de Beethoven.

El programa d'avui s'inicia amb una de les pàgines més interpretades de Beethoven, l'*Obertura Coriolà*, composta el 1807 en un estil romàntic consolidat. En segon lloc, sentirem la Pavana de Gabriel Fauré.

Escrita el 1887, s'ha convertit, juntament amb el *Rèquiem*, en una de les obres icòniques del francès. Es tracta d'una miniatura emmarcada en el corrent de la *mélodie* que va caracteritzar l'escola francesa d'aquell moment. Acabam la nit amb la *Quarta Simfonia* de Beethoven, inscrita en la primera època del compositor i encara de tall classicista. En definitiva, tres obres a priori allunyades estèticament que, tanmateix, formen part d'un mateix camí.

Joan Antoni Ballester
Musicòleg

El divendres 26 de març

a les 19.30 hores
a l'església de Montisyon de Palma

El dissabte 27 de març

a les 17 hores
a l'església de Santa Maria la Major d'Inca

Programa

Obertura Coriolà, op. 62 L. van Beethoven

Pavana, op. 50 G. Fauré

Quarta Simfonia, op. 60 L. van Beethoven

- I. Adagio - Allegro vivace
- II. Adagio
- III. Allegro molto e vivace - Un poco meno allegro
- IV. Allegro ma non troppo

Director: **Xisco Amengual Ripoll**